

ogsaa jeg er nødt til at gøre et Par Bemærkninger i saa Henseende. Det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) gjorde opmærksom paa, at naar man saa paa Ændringsforslagslisten og de dertil hørende Bilag, kunde det se ud, som om Ministeren kun havde tænkt paa med smaa 6,000 Kr. at forbedre Landposternes Kaar; men det var i Virkeligheden ikke rigtigt; jeg havde for at ligestille Landpostbudene med de røde Postbude under Sygdom ogsaa stillet et Ændringsforslag, som imidlertid var gaaet ud under Udvalgets Behandling og ikke længere fandtes som Ministerens Forslag, men var optaget af et Mindretal og stillet som Nr. 26. Ordføreren berørte i Forbigaaende Spørgsmaalet, idet han henviste til, at det ved anden Behandling baade fra Ordførerens og min Side blev stillet i Udsigt, at der vilde fremkomme Ændringsforslag gaaende ud paa, at de Landposter, som ved Omlægningen af Turene kom paa lavere Lønning, skulde kunne bibeholde deres tidligere Løn, i hvert Fald indtil Alderstillæg bragte dem op til den tidligere Lønhøjde, og ligeledes at man vilde stille sig imødekommende overfor Landpostbudenes Ønske om at blive ligestillede med de røde Bude under Sygdom. Jeg havde paa det Tidspunkt forstaaet, at man med mig var enig i, at vi i Aar maatte indskrænke os til, hvad der paa den Maade kunde gøres for saa vidt angaar. Ligestilling under Sygdom og med Hensyn til Beklædning.

I denne Forbindelse er jeg nødt til at gøre en almindelig Bemærkning. Man har tidligere i Postetaten fulgt som almindelig Regel at gøre Landpostbudgangene saa lange som muligt, for i saa høj Grad som muligt at faa Folk, der alene var beskæftigede ved Postvæsenet. Jeg har ikke nogen Sinde, heller ikke før jeg blev Indenrigsminister, anset dette for rigtigt, og siden jeg blev Indenrigsminister og som saadan fik Lejlighed og Pligt til at beskæftige mig med Postvæsenet, har jeg ikke alene søgt, men ogsaa, hvor det kunde lade sig gøre, forlangt, at man gik den modsatte Vej og gjorde Turene saa korte som muligt. Jeg erkender, at det ikke har været ud fra et Besparelseshensyn, jeg har tværtimod ræsonneret som saa: Naar det kan lade sig gøre uden alt for stor Forøgelse af Udgifterne, skal vi imødekomme det efter min Mening berettigede Ønske hos Landbefolkningen at faa Posten saa tidlig som muligt. Naar vi i Byerne har 5—6 Omdelinger, for at Posten ikke skal ligge for længe, inden den kommer Adressaterne i Hænde, kan det vistnok

ikke forsvares at have en Ordning ude paa Landet, hvorefter Folk, som bor maaske kun en halv Mil fra den Jernbanestation, hvortil deres Post ankommer, først faar denne i Hænde Kl. 3, 4, 5 om Eftermiddagen, skønt Posten er gaaet ud ved 7—8 Tiden om Morgenen. Jeg tror, det kan forsvares at ofre noget større Beløb for saa godt, som det efter Omstændighederne lader sig gøre, at imødekomme det formentlig berettigede Ønske, at man ogsaa ude paa Landet faar sin Post om Formiddagen eller senest hen imod Middagstid. Ud fra disse Betragtninger har jeg, som sagt, anset det for rigtigt i saa stor Udstrækning som muligt at opfylde de Ønsker, der er fremkomne i saa Henseende, og jeg glæder mig over, at Finansudvalget og forhåbentlig ogsaa Tinget nu giver sin Tilslutning til, at det ikke i højere Grad end højst nødvendigt kommer til at gaa ud over Landpostbudene, naar vi søger at imødekomme Beboernes Ønske om at faa deres Post paa et tidligere Tidspunkt ved at lave længere Router om til kortere. Det er noget, som maa ske successivt, vi kan jo ikke paa een Gang omkalfatre det hele, men naar vi ikke skal tage Hensyn til, at de paagældendes Løn gaar ned, kan vi gaa meget hurtigere frem end hidtil, da vi har maattet tage et vist Hensyn til, at de paagældende ikke skulde komme alt for langt ned i Løn ved de Omlægninger, der fandt Sted.

Ud fra de anførte Betragtninger har jeg ikke fundet det forsvarligt at gaa til en saadan almindelig procentvis Forhøjelse af Lønningerne for Landpostbude som den, der er foreslaaet af Mindretallet. Men for øvrigt ogsaa, fordi det er min Erfaring — jeg tror, ærede Medlemmer vil give mig Ret i, at det er en almindelig Erfaring —, at det ingenlunde kan siges, at de korte Ture er saa daarligt lønnede, at de paagældende lider derunder. Der kunde fremdrages Masser af Eksempler paa, at det modsatte netop er Tilfældet. Jeg tør ikke opholde Tingets Tid med alt for mange Eksempler, men kan dog ikke undlade at fremdrage enkelte. De er som Helhed af forholdsvis ny Dato, men det første, jeg nævner, er dog fra Slutningen af Aaret 1911. Da man tog en af de nye Privatbaner i Brug, blev det nødvendigt at foretage en Omlægning af Landpostbudgangene — det maa man selvfølgelig gøre næsten alle Vegne, naar der er anlagt en Privatbane —, og i den Anledning skrives der til en Folketingsmand, som har bragt Skrivelsen i Postvæsenets Generaldirektorats Hænder: Nu er Forholdet saa-